

Folders uitdelen

Ik begin aan mijzelf te twijfelen, ben ik echt wel goed bezig. Ben ik echt wel toe aan andere ouders helpen. Zo overtuigd dat ik het aankon, zo erg is dat naar beneden gehaald omdat ik op sommige dingen heel heftig reageer.

We zijn folders gaan verspreiden van Ohanhome in het UMCG en het Martiniziekenhuis. In de ochtend zijn we naar het UMCG geweest. Vreselijk vond ik dit gewoon. De energie die op de kinderafdelingen hangen is echt heel zwaar. En alles pikte ik op, ik werd er stil van en hield me maar een beetje afzijdig. Ik had al wel verhalen gehoord over de kinderafdeling dat het er zo kil en koud is. Nou ik heb het nu mogen ervaren. Wat ben ik blij dat Daan nooit in dat ziekenhuis heeft gelegen.

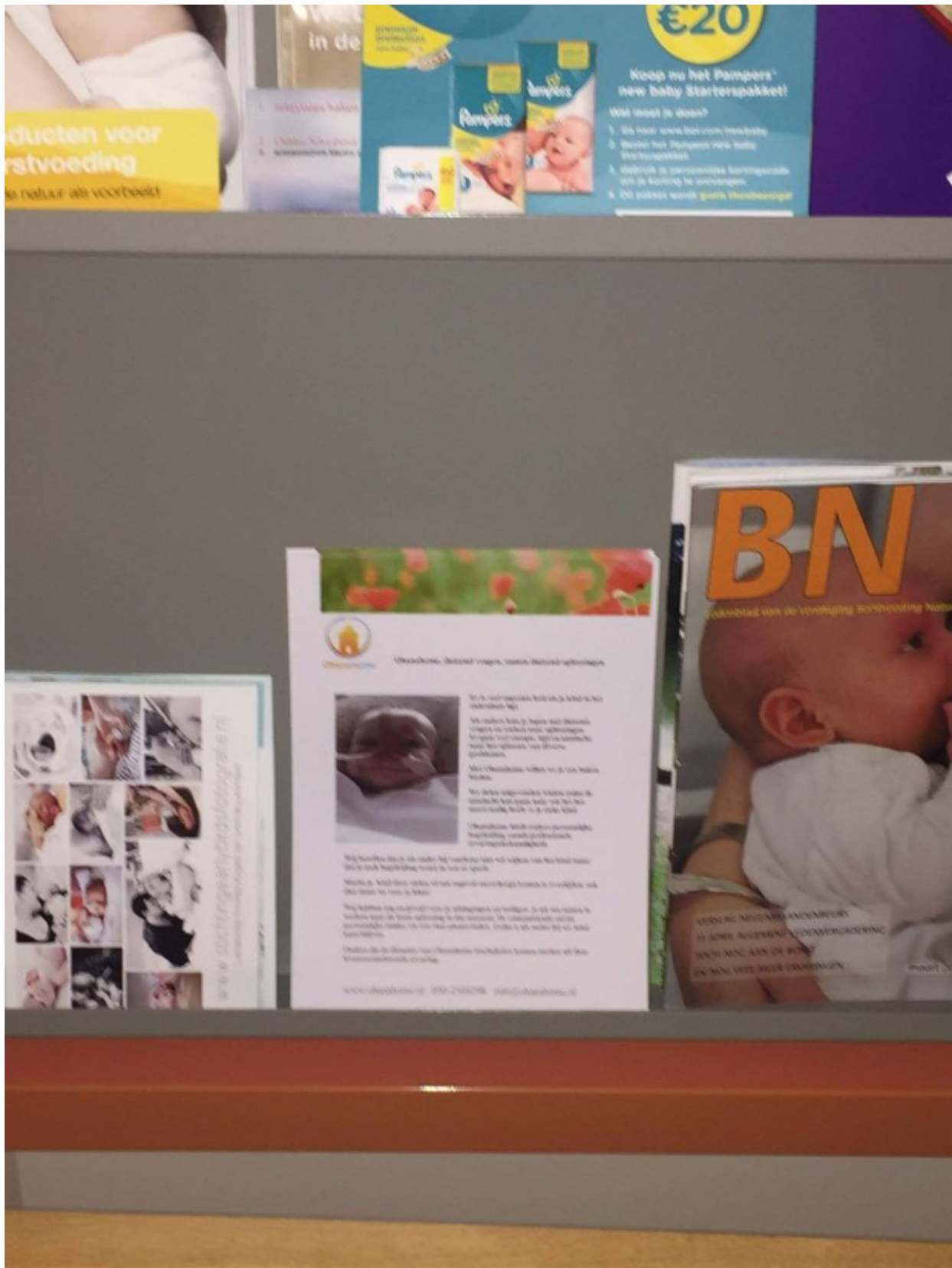
In de middag gingen we naar het Martinziekenhuis, dit is mijn terrein. Omdat Daan op de kinderafdeling heeft gelegen ken ik daar mensen. Vastbesloten wilde ik Sieneke spreken, dus hoopte dan ook dat ze er was. We liepen dat afdeling op en ja hoor ik zag haar meteen in de speelkamer, haar domein. Ook zij zag mij

meteen en waren beide heel enthousiast. Blijkbaar straalde ik en daar reageerde ze gelijk op van dat ik er zo goed uit zag. En wat leuk dat ik er was, ga zo maar door. Toen kwam het punt waar we voor kwamen. Ik vertelde dat ik de juiste hulp kreeg en nu zelf ouders wilde gaan helpen die in dezelfde situatie terecht komen als ik heb gezeten met een ziek kind en nu zit na het overlijden. En dat we heel graag folders achter wilde laten voor bekendheid. Niet wetend dat zij gewoon het beheer heeft over de folders. Wauw dat was een mooi cadeautje. Ze liep gelijk met ons mee om te laten zien waar de folder neer gezet konden worden. Er moesten natuurlijk even foto,s gemaakt worden van dit mooie moment. Hoe moeilijk het in het UMCG ging hoe makkelijk het hier ging.

Nog even vragen of ze ook kon helpen met de pasgeborenen afdeling. Want ik wist dat we daar niet zomaar naar toe mochten. Ook daar maakte ze geen probleem van. En nam ons ermee heen. Oeiii die had ik dan weer niet zien aankomen. Ik was daar niet meer geweest na het overlijden van Daan en omdat dit de afdeling is

waar we als eerste kwamen net na de geboorte was dit echt even een moeilijk moment. Maar Sieneke had daar rekening mee gehouden, en nam een andere deur naar binnen. Deze deur gebruikte wij toen nooit. Ik voelde tranen opkomen en even voelde het weer alsof ik daar voor het eerst aankwam met Daan. Nadat we daar ook folders nee hebben gezet zijn we terug gegaan naar de kinderafdeling. Ze liet me nog wel weten als ik er klaar voor was en ik me angst wilde overwinnen daar dat ik altijd een afspraak kon maken met haar. Hier was ik zo blij maar, want had nooit verwacht dat ik dit zou mogen. Weer terug komen op die afdeling.

Hierna zijn we nog even naar de kinderpoli geweest voor de folders, daarna het ziekenhuis uitgelopen. Wat een hoop emoties op zo'n dag. Echt een volle dag. Van de ene naar de andere emotie geslingerd. Ik was er echt heel moe van.

De avond ervoor had ik me al ergens heel druk om gemaakt, maar

wat ben ik blij dat de dag anders liep dan gepland. Want er zou eigenlijk iemand langs komen bij Ohanahome voor een sessie. En ik zou dan even op haar zoontje letten. Maar ineens was de angst er van wat als hij ook in mijn armen overlijdt. Daar heb ik dus heel slecht van geslapen. Wat was het fijn dat we haar toevallig in het UMCG tegen kwamen en dat ik haar zoontje heb mogen zien. Nu weet ik hoe hij eruit ziet, dat ik me daar niet zo,n zorgen om hoeft te maken. Want ik had Daan voor ogen, maar dit was natuurlijk een heel ander kindje. Helaas liep het voor deze mama heel anders en moest ze haar kindje laten opnemen.

Thuis in de nacht werd ik ziek, heb echt alles eruit gespuugd. Ik dacht echt van waar ben ik mee bezig, doe ik mijzelf nou meer pijn dan nodig is om graag andere ouders te helpen. Kan ik dit wel echt aan. Moet ik hier wel mee verder gaan. En dan ook nog de bevestiging krijgen van je man, dat hij dit had zien aankomen. Ik weet dat ik het kan, maar is het niet toch te vroeg!